

SCHEPPING VAN DE MENS: GODS WAAGSTUK?

LUDWIG WOLF

Nederlandse vertaling:
Rita Buurveld-Jansen

Schepping van de mens: Gods waagstuk?

Ludwig Wolf

Stichting Da-ath

Colofon

Oorspronkelijke titel:
*War die Erschaffung des Menschen
für Gott ein Wagnis?*
Ludwig Wolf

Konkordante Schriftenreihe nr.221
© Konkordanter Verlag, Birkenfeld,
konkordanterverlag.de

Vertaling: Rita Buurveld-Jansen
Redactie: Date Gorter
Uitgave: Stichting Da-ath, Capelle aan den IJssel, da-ath.nl

Met schriftelijke toestemming Konkordanter Verlag

Omslag: Evangelie Om Niet
Foto cover © Peshkov via Canva

ISSN: 2772-8811
NUR 707

INHOUD

Blz.

Schepping van de mens: Gods waagstuk?

Inleiding	6-8
God, en niemand naast Hem!	8-12
Het vermeende waagstuk van God	12-18
Het fiasco van de mens	19-23
God en fiasco?	23-28
Brochures allerlei onderwerpen, te bestellen	30-35

Bijbelteksten: concordante weergave

Schepping van de mens: Gods waagstuk?

Inleiding

Christenen erkennen meestal openlijk en vrijuit, dat God is en dat Hij boven het wereldgebeuren staat. Maar slechts weinig zijn er, zelfs onder ware gelovigen, die *de Godheid van God, Die hemel en de aarde bezit* ^{Gen.14:19}, helder begrijpen én belijden. En dankbaar aan de Allerhoogste het absolute oppergezag toekennen.

De ervaring laat steeds zien, dat juist degenen die twijfelen aan de soevereiniteit van God, het heerlijke evangelie van God afwijzen. Iets, waarvan de heilige Schrift duidelijk getuigt. Niets minder dan wederzijdse verzoening van het al, in Christus ^{Kol.1:20}, dát is Gods goede nieuws. Zij voeren verschillende bezwaren aan. Zoals dit: ‘Als God bij de schepping van de mens een wezen tegenover Zich stelde, dat Hij een ‘vrije wil’ en macht schonk, dan nam Hij een risico. Want uit het kind kon een mededinger, uit het schepsel een aan grootheidswaan lijdende concurrent van de Schepper voortkomen’. (Helmut Thielicke¹). Zo moet het voor onze God, van Wie de ‘goddelijkheid’ ter discussie gesteld wordt, volkomen onmogelijk zijn te garanderen, dat Hij Zijn wil verwezenlijken kan. Zijn wil is in overeenstemming met Zijn vóór de eonen genomen raadsbesluit. Hij zal alles in al Zijn schepselen zijn ^{1Kor.15:28}. In het Grieks betekent *riskeren (paraboleuomai)* ^{Fil.2:30} heel letterlijk ‘langsbij-werpen’. Men gelooft vaak, dat God met de schepping van de mens iets ‘geriskeerd’ (ernaast-

¹ Helmut Thielicke (1908-1977), professor systematische theologie in o.a. Tübingen, Hamburg. Bestreed de ontmythologisering van de bijbel (Bultmann).

geworpen) heeft. Hij heeft dan over het hoofd gezien, dat Zijn geschapen mensen het universele plan van redding zouden kunnen doorkruisen en verijdelen. Dan wordt God echter van Zijn absolute goddelijkheid beroofd!

Een andere tegenwerping: het basisprincipe van de wereld is *dualistisch*², tweeledig. In die gedachte is het boze (of: het kwaad) in de wereld niet terug te voeren tot God. Maar men wijst op het zogenaamde niet herleidbare principe van het boze *naast* God.

Het is niet onze opdracht - én wij hebben niet het recht - om te vechten op het gebied van de (ook vaak onderling) tegenstrijdige wereldbeschouwingen. Op dit terrein willen wij geen aanvallers zijn:

want het is voor ons geen worsteling met bloed en vlees, maar standhouden tegen de soevereiniteiten, tegen de gevormachtigden, tegen de wereldmachten van deze duisternis, tegen de geestelijke machten van de boosheid te midden van de ^{op}hemelsen Ef.6:12

In de volgende verzen vermaant de apostel Paulus ons *heel de wapenrusting van God* te gebruiken om de machten, die ons *geloof* bedreigen, te *weerstaan*. En staat degene die in Christus geroepen en gerechtvaardigd is, niet nu al in de geest in Christus? De bevestiging van deze positie is ook het doel van ons schrijven. Dit ligt op ons hart. Want het het loochenen van de goddelijkheid van God is ernstig. Wij willen bij mede-gelovigen het geloof omtrent Gods

² Dualisme: twee-heid. Men denkt dat twee gelijkwaardige machten met elkaar strijden, uitkomst onzeker.

soevereiniteit versterken. We willen laten zien *hoe Hij is* en hoe Hij door Zijn woord Zijn goddelijkheid in genade openbaart. Wij willen graag proberen, consequent, de leer van de onvoorwaardelijke *goddelijkheid van God* uiteen te zetten. Dit met dankbare aanvaarding van de resultaten van het onderzoek en bestudering van de Schrift. En die komen van de uiterst nauwgezette, exacte, concordante vertaler van de Schrift, A.E. Knoch (1874-1965). Hij mocht deze Schriftuurlijke leer als geen ander op de kandelaar zetten. Paulus bad voor alle heiligen:

*moge de God van onze Heer Jezus Christus,
de Vader van de heerlijkheid, ons een geest
van wijsheid en onthulling geven in erkenning
van Hem* ^{Ef.1:17}

Wij hebben dan geen reden om gebrekkige, menselijke verklaringen over God en Zijn vermeende mislukking te moeten zoeken. Wij staan op de vaste rotsbodem van de heilige Schrift. Die confronteert ons met feiten:

God, en niemand naast Hem!

De Bijbel kent geen dualistische (innerlijk verdeelde) God. Zij zegt ook niets over een “eeuwig” of eonisch dualisme. Dualisme (van het Latijnse duo: twee) is de uit het oude, heidense Perzië overgenomen wereldbeschouwing³ over twee, zogenaamd onafhankelijk van elkaar bestaande,

³ *Zoroastrisme*, leer van de profeet *Zarathustra* (of: *Zoroaster*). Kent 2 kosmische principes: waarheid en leugen, dat zich vertaalt in licht en duisternis, goed en kwaad. De goede schepper (Ahura Mazda) versus de kwade geest Angra Mainyu. Bron: Wikipedia

eeuwige wezens of goden. Van hen komt al het goede en kwade in het universum. In christendom de opvatting dat het universum gevormd is door twee tegengestelde wezens (God en satan), die niet tot elkaar kunnen worden herleid. Deze twee domineren ‘voor eeuwig’ de geschiedenis.

Wij vertrouwen geen menselijke wijsheid, en nog minder een heidense filosofie. Ook niet, als die in het christelijke gedachtegoed is binnengeslopen. Het zou buiten het kader van ons thema vallen, als wij nader ingaan op het in de grondtekst van de Bijbel onbekende begrip ‘eeuwigheid’. Zie literatuur⁴ bij *Konkordanter Verlag*⁵ verkrijgbaar.

Dat al het goede van God komt, daar twijfelt een gelovige nauwelijks aan. Maar hoe zit het met het kwaad ^{Job 2:10?} God Zelf komt er openlijk voor uit ook het kwaad in het leven geroepen te hebben. Zijn woord zegt het duidelijk:

*Ik ben Jahweh ⁷Elohim⁰, en niemand anders,
Vormer van licht en Schepper van duisternis;
Maker van ^Qgoed^l en Schepper van kwaad.
Ik, Jahweh ⁷Elohim⁰, doe dit alles ⁶ Jes.45:7*

⁴ *Wie sich die Ewigkeit einschlich*, Pfarrer P. Petry, Konkordanter Schriftenreihe, nr.227 © Konkordanter Verlag

⁵ Konkordanter Verlag, Leipziger Straße 11, 75217 Birkenfeld, Württemberg, BRD, konkordanterverlag.de

⁶ Tekst concordante weergave. Jahweh = JHWH, Ik ben/zal zijn/was. Elohim = Onderschikkers; de geest van EL én Eloah komt steeds naar voren in deze titel. In bestaande vertalingen worden EL, Eloah en Elohim met ‘God’ vertaald. Invoeging uit de Septuaginta (LXX), met ⁷ ⁰ aangeduid. Verder is ^Q ¹ aanduiding dat het ontleend is aan de Qumran teksten, de Dode Zee rollen. Lezing is: *vrede*.

Hoe zou God Zijn liefde voor de mensen begrijpelijk moeten maken als het niet door het kruis was, waaraan Hij Zijn Zoon gaf? Hoe zou God Zijn schepselen moeten laten weten, wat leven is, zonder de dood? – Daarom was het noodzakelijk, dat God een tegenspeler op het toneel riep om aan hem Zijn macht en heerlijkheid te tonen. En zo was er niet een satan, die uit zichzelf satan (tegensterker van God) werd, maar zoals geschreven staat:

*Ik heb de verwoester geschapen
om te gronde te richten* ^{Jes.54:16}

Dat kunnen filosoferende theologen helaas niet erkennen, ook niet, dat goed en kwaad in dienst van God staan. Het oud-Israëlitisch geloof weet niets van dualisme. Het kenmerkt zich -integendeel- door het geloof in de ene God. Maar wie is deze ene God? In woorden van de Heer:

Want Ik ben EL⁷ en geen mens ^{Hos.11:9}

Eloah⁸ is groter dan een sterveling ^{Job33:12}

Deze Bijbelse uitspraken en vele andere laten ons niet toe, de godheid in menselijke vorm of met menselijke emoties voor te stellen. Zowel vermenselijking van de godheid als ook de vergoddelijking van een mens zijn beiden de Heer een gruwel ^{Rom.1:23; Hand.12:22; Ezech.28:2}.

God is geest, voor ons mensen onzichtbaar en onhoorbaar.

⁷ EL = God, de Vader, de Allerhoogste Godheid, Onderschikker.

⁸ Eloah = God-waarts, of Onderschikker-waarts; naar-God-toe, wijst op de activiteiten van Christus tijdens Gods plan.

*God is geest en wie Hem aanbidden, moeten
Hem aanbidden in geest en in waarheid* ^{Joh.4:24}

Zijn Hebreeuwse titel is *EL* en betekent *Onderschikker*. Is het niet wonderlijk, dat de titel *EL* met Gods doel overeenstemt, dat Hij aan het einde van de eonen bereikt, overeenstemt ^{1Kor.15:28}? De Griekse titel is *Theos*, dat is *Plaats-er*. Deze God is *geen* zwakkeling, *geen* halfgod, zoals bijna alle religies Hem presenteren. De profeet Jeremia zei, overtuigend:

*Ach Heer Jahweh, zie, U hebt de hemelen en de
aarde gemaakt door Uw grote kracht en Uw
uitgestrekte arm; niets is voor U te wonderlijk* ^{Jer.32:17}

Wij hebben niet met een God van doen, Die Zijn beloften niet kan vervullen, die mislukkingen moet laten zien. Niets en niemand kan Hem verhinderen het einddoel van Zijn wegen volgens plan te bereiken. Hij is de God, over Wie Paulus schreef:

*Want uit Hem en door Hem en
tot Hem is het al* ^{Rom.11:36}

Hij is de God van liefde, Die Zich in Zijn woord, de Bijbel, en door Zijn Zoon Jezus Christus, openbaart.

Deze God en geen ander is niet alleen de Schepper en Onderhouder van het universum, maar ook de enige Bewerker van al het wereldgebeuren. Paulus schrijft:

*want wat van Hem onzichtbaar is, wordt sinds de
schepping van de wereld uit zijn werken gekend en*

*doorzien, Zijn eeuwige⁹ kracht en goddelijkheid,
zodat zij niet te verontschuldigen zijn.
Want zij hebben, hoewel zij God kennen, Hem
niet als God verheerlijkt of gedankt, maar zijn
verdwaasd in hun overwegingen en hun
onverstandig hart is verduisterd. Zich uitgevend
voor wijzen, zijn zij dwaas geworden* Rom.1:20-22

Met voldoening vernemen wij uit Zijn woord, dat alleen Hij de suprematie¹⁰ heeft. Waar menselijke woorden de sluier durven op te lichten, die Gods hemelse heiligdom voor sterfelijke ogen verbergt, daar spreken zij over een wonderbaarlijke heerlijkheid, die bij Jahweh nergens alleen maar pracht en praal is, maar geheel en al het waardige beeld van Zijn wezenlijke macht en grootheid Ps.93:1;96:3;104:1. Vergelijk ook de beschrijvingen van de visioenen in Jesaja 6, Daniël 7 en Openbaring 4. Daarom komt alleen Hem alle majesteit toe 1Kron.29:11; Judas vs.25.

Het vermeende waagstuk van God

Zoals al aan het begin benadrukt, moet, naar de opvatting van bijna alle gelovigen de schepping van de mens – vooral als deze een ‘vrije wil’ heeft – voor onze grote God een zeer groot risico zijn geweest. De absurde bewering, dat mensen Gods plan en Zijn heilswegen, namelijk om het door Hem geschapen heelal tot volmaaktheid te brengen, zouden kunnen doorkruisen en verijdelen, wordt door vele kinderen van God maar zelden als dwaling gezien. Dat goddelozen van zulk ongeloof getuigen, verwondert ons

⁹ Grieks: *aidios* = onwaarneembaar

¹⁰ Suprematie: opperheerschappij

niet; maar dat christenen dat verkondigen, is meer dan bedenkelijk. Als zij zich niet voor de Schepper buigen en toegeven, dat zij niets dan maaksel van Zijn hand zijn ^{Rom.9:20}, zal de grootheid van God en Zijn wijsheid voor hen verborgen blijven.

Geschokt staan christenen voor het probleem: God en mislukking? Weliswaar ‘wenst’ God, zo denken bijna alle evangelisten, dat niemand van de schepselen, die naar (lett.: in) Gods beeld geschapen zijn, voor eeuwig verloren gaat. Maar, als de mens – misleid door de tegenstander – zich niet bekeert en niet gered wil worden, dan moet hij nu eenmaal een prooi van satan blijven. En dus moet hij voor eeuwig naar de hel gaan. ‘Een dier’, zo zegt een professor in systematische theologie, ‘kan zijn bestemming niet ontlopen; maar de mens, jij en ik, kunnen dat wel. Wij kunnen een verkeerde rol spelen. Dan kan in de kantlijn van ons leven in het jongste gericht met rode inkt geschreven worden: onderwerp fout afgelopen!’ (Thielicke¹¹). Men meent dus, dat God geheel machteloos is als de mens iets anders wil, een wil die Hij dus moet respecteren. Gods handelwijze wordt vergeleken met hoe een mens zich gedraagt, die zich slechts in de nauwe cirkel van omstandigheden beweegt, zoals die nu eenmaal gegeven zijn. Gods werk moet dus beperkt zijn, omdat aan Hem geen absolute toezegging is toegeschreven wordt.

Ook een geniale staatsman kan geen wereld op de been brengen en maken, zoals die in zijn dromen leeft, maar hij moet de kunst van ‘wat mogelijk is’ bedrijven (Thielicke).

¹¹ Zie voetnoot 1

Is deze voorstelling, op God toegepast, niet al te menselijk gevormd?

Ook de theologie van de belangrijkste kerkhervormer na Luther, Johannes Calvijn (1509-1564), door wie de leer van de majesteit en soevereiniteit van God bevestigd werd, is zeer inconsequent. Ondanks de stellingen van Calvijn ontkennen moderne geleerden, dat God als Enige alles bewerkt, en de causale¹² gebondenheid van alle processen in Zijn universum. Calvijn leerde, zeer inconsequent, de *menselijke medewerking* als een *onmisbaarheid*. Maar de Geneefse reformator was juist iemand, die geloofde, dat behalve het werken van God ook het meewerken van de mens (bijvoorbeeld bij het zogeheten ‘bekeringsproces’) absoluut vereist wordt. Dat God Zelf het gelovig werken van de mensen aanstuurt, schijnt niemand te willen inzien. De apostel Paulus zegt echter:

want God is het, Die in jullie zowel het willen als het werken voor Zijn welbehagen bewerkt ^{Fil.2:13}

Voorts zegt men, dat de christen zich door godsdienstige prestaties van de verlossing moet verzekeren. Wij moeten niet alleen koralen zingen, zei een vermaarde geestelijke, maar ook op de cultuur passen ... wij kunnen daar niet over waken wanneer wij christelijke ‘cultuurbarbaren en stupide, kortzichtige burgermannetjes’ zijn. Calvijn eiste verder van de mens de omvorming van de wereld tot eer van God. Paulus schrijft echter:

¹² Causaal = oorzakelijk

weest bedacht op wat boven is, niet op wat op de aarde is! Want jullie stierven, en jullie leven is verborgen met de Christus in God ^{Kol.3:2,3}

Satan heeft zijn burgerrechten in het rijk van de cultuur allang verkregen, maar:

ons domein behoort aan de hemelen toe ^{Fil.3:20}

Hoe zouden zij, die met Christus gestorven zijn, de ondergang van de hele cultuur willen tegenhouden? Kijk maar eens naar de resultaten van de christelijke cultuurpredikers! Er is niets christelijks aan het koninkrijk van de wereld als zodanig, dat kan worden opgelapt of verfraaid. Dit koninkrijk heeft geen geestelijke belangen of algemene priesterlijke zorg nodig. Het is allang rijp voor het gericht. – Maar dat terzijde.

Wij komen nog een keer kort op Calvijn terug. Hij was geen universalist, zoals bijvoorbeeld de apostel Paulus, die het alomvattende van de goddelijke wil tot redding verkondigde. Daarom kon de Geneefse reformator aan onze God, de Allerhoogste, niet als enige Oorzaak van alle gebeurtenissen toeschrijven, ook al leert de Bijbel dit wel. Wel stond voor hem vast, dat in het hele universum een voorbestemming heerst, het raadsbesluit van God, waardoor Hij bij Zichzelf heeft bepaald, wat er van ieder mens worden zal. Voor hem is God echter niet de Redder van *alle* mensen ^{1Tim.4:10}. Hij verkondigde als dualist de leer van het tweevoudige einde van de mensheid in het heilsplan van God. Dat is de *voorbestemming* tot eindeloze *zaligheid* en tot eindeloze *verdoeming*. Hiertoe werd hij, door overname van het heidense onsterfelijkheidsgeloof

gedrongen, in zijn religieuze, dualistische wereldbeeld. Ach, hoeveel valse leer is er toch onder de christenen! Wat zijn zij toch aan de stelselmatigheid van de dwaling vervallen ^{Ef.4:14}, toen zij de filosofie van Plato van de onsterfelijkheid van de menselijke ziel hebben verheven tot dogma. Hoewel de heilige Schrift op veel plaatsen onomwonden zegt, dat de ziel sterft en de mens dan dood is tot aan de opstanding.

Een onderscheidend kenmerk van de twee voornaamste christelijke stromingen is waar te nemen. Waarin? In het feit, dat het katholicisme dualistisch naar de wereld kijkt: een rijk van God, dat nu al aanwezig is (het Messiaanse millennium¹³ wordt domweg genegeerd), en een rijk van deze wereld. Het protestantisme echter, heeft (ondanks het 'duivelsgeloof' van Luther) de antichrist al onttroond en vindt in alles de sporen van God. Toch wordt ook hier aan een *eeuwige* verdeeldheid (dualisme) tussen God en satan gedacht, dit is praktisch hetzelfde als *geloof in twee goden*.

Welk standpunt nemen wij in? Wij willen allereerst niet over het hoofd zien, dat de leer van *tweeheid* tegenover de leer van *eenheid* staat. *Eenheid* is het wereldbeeld, dat de totaliteit van de wereld wil terugvoeren op *één enkel* principe. Wij bevelen deze visie net zo min aan als de dualistische. Maar wij worden verkwikt door wat de Bijbel over de totale werkzaamheid van *God* zegt. Wij weten, dat alleen God Zelf de duisternis schept door het terugtrekken van licht. In Jesaja 45:7 lezen wij:

¹³ Millennium = de nog toekomstige, letterlijke 1000 jaren uit Openbaring 20:4-7

*Ik ben Jahweh ⁷Elohim⁰, en niemand anders,
Vormer van licht en Schepper van duisternis;
Maker van ⁰goed¹ en Schepper van kwaad.
Ik, Jahweh ⁷Elohim⁰, doe dit alles ¹⁴*

Hier wordt *de enige oorzaak* van goede en kwade krachten teruggevoerd op *één* Grondvester, *alleen* op God, de Pantokrator (Almachtige), en uitgelegd als ontplooiing van Hem. Dit is in tegenstelling tot de filosofische, meestal God loocherende, leer van eenheid.

Wij loochenen niet, dat twee krachten het al in stand houden. Het is *Gods* eigen kracht, die deze (door Hem geschapen) twee krachten in beweging zet en hen door conflict in *het* spoor houdt, dat tot volmaaktheid leidt.

Het is niet onze bedoeling de wijsheid en gerechtigheid van God vanwege het in de wereld aanwezige kwaad te rechtvaardigen. Wij willen slechts proberen te laten zien, dat het voor onze almachtige en wijze God geen risico was geweest, ook niet als Hij Zijn schepselen zelfstandige keuzemogelijkheden had gegeven. Zodat de opvatting over Gods onvermogen om alles wat Hij geschapen heeft tot volmaaktheid te brengen, hoe dan ook onzinnig is. Want een zogenaamd onafhankelijke wil is uiteindelijk toch een aan God gebonden wil. Zou Zijn liefdeswil om eenmaal alles in allen te worden anders niet alleen maar een liefdeswens blijven? Zou die Almachtige dan een zwakkeling zijn, en machteloos moeten capituleren en de definitieve overwinning aan Zijn aartsvijand overlaten? Maar Zijn woorden, Tenach en de Griekse Schrift ('Oude

¹⁴ Voor toelichting zie voetnoot 6.

en Nieuwe Testament’), pareren dit idee met de vraag:

zou voor Mij iets te wonderlijk zijn? vgl. Jer.32:17

Paulus was geen dualist, maar iemand, die ervan overtuigd was, dat *God* slechts de enige absolute werkelijkheid is, in Wie en door Wie en tot Wie alles is. Hij zei:

*want uit Hem en door Hem en tot Hem
is het al* Rom.11:36

*want in Hem leven wij en bewegen wij
ons, en zijn wij* Han.17:28.

Alles tezamen, daartoe behoren óók de twee tegengesteld werkende krachten, vormen *het al*¹⁵.

Wij zeiden al, dat het calvinisme zich vergist. Het ergst vergist het zich, wanneer het van een ‘dubbele’ eeuwige voorbestemming (predestinatie) spreekt. En, veruit het gruwelijkst, als het ijskoud over ‘eeuwige pijn’ in de hel spreekt. Alleen een wereld, die in tweeën verdeeld blijft, zou passen bij een dualistische God. Deze (on-)menselijke voorstelling over God is onhoudbaar. De Bijbel kent onze God zo niet. En de tegenstander van God wordt evenmin daarin als onafhankelijke god of als ‘eeuwige’ soeverein erkend. Voor de Bijbelgelovige is een onafhankelijk en ‘eeuwig’ feitelijk wezen (naast God) een achterhaalde filosofie. Romeinen 11:36 ruimt deze gedachte op.

¹⁵ Grieks: ta panta = absoluut alomvattend, al wat bestaat en gebeurt.

Het fiasco van de mens

Ons bestaan hebben wij aan God te danken. *Voor Hem werden wij geschapen*. Ons leven is naar Zijn voornemen tevoren bepaald. Want God is de enige Veroorzaker van alle processen in Zijn hele schepping. Alles verloopt vol wijsheid volgens Zijn vóór-eonisch raadsbesluit ^{Ef.1:11b}. Dat is het Bijbelse onderwijs.

Het onzalige huwelijk van onze theologie met de filosofie heeft merkwaardige kinderen van wijsheid voortgebracht. Dat zijn mensen, die zich bijna nooit verwaardigen satan te noemen. En zij achten zich zelfs bevoegd God en Zijn Woord te corrigeren! Naar hun mening moeten de mensen een vrije wil hebben en zélf schuld en verantwoording dragen. En kunnen dan, wanneer zij niet gered konden worden, vervallen aan de eindeloze verdoemenis met nooit eindigende pijn.

Gods woord laat ons echter niet in het onzekere. Het schepsel heeft wel een eigen, maar *geen* volledig vrije wil. De leer van de vrije wil is een dwaling. Wij verwijzen naar de uitstekende brochure van W. Schaffhauser, *Kann der Wille Gottes von Seinen Geschöpfen mit Erfolg behindert werden?* (Konkordanter Verlag).¹⁶ In wezen bestaat de vermeende vrije wil slechts daarin, dat de mens denkt naar eigen goeddunken te handelen; die wordt zich niet bewust van een of andere wil boven zichzelf. Maar *onze* wil is *niet* de onafhankelijke godheid waarvoor wij die houden. Zij is het resultaat van allerlei belangrijke voorwaarden en invloeden, zoals bij al het andere dat in de natuur gebeurt.

¹⁶ Vertaald door Hans van der Kleij, zie www.biblischelehre.de

Zij wordt door in- en uitwendige krachten gevormd, en niets van wat geschapen is zich kan daaraan onttrekken. ‘Vrije wil is een fantasieproduct van onze onwetendheid en kortzichtigheid’, zegt A.E. Knoch. Ja, ook Luther was overtuigd van de onvrijheid van de menselijke wil, zodat hij kon zeggen: ‘de mens is niet alleen een zondaar, ... hij is onvrij, als een blok, een steen, een klomp leem of een zoutpilaar...zodat volgens het getuigenis van ons verstand in een mens noch in een engel of een ander geschapen wezen een vrije wil kan zijn’.

Ook Jeremia beleed de onvrijheid van de wil. Wij lezen:

Ik weet, Jahweh, dat het niet aan de mens is zijn weg, dat het niet aan een man is zijn gang te bepalen en zijn voetstappen te richten ^{Jer.10:23}

Salomo zei:

Het hart van een mens overdenkt zijn weg, maar Jahweh bestuurt zijn voetstappen ^{Spr.16:9}

Het hart van een koning is in de hand van Jahweh als waterbeken, Hij neigt het tot alles wat Hem behaagt ^{Spr.21:1}

In het hart van de mens zijn veel plannen, maar de raad van Jahweh, die houdt stand ^{Spr.19:21}

Als wij afzien van alles, wat wij door Gods onverdiende genade ontvangen hebben, dan moeten wij bekennen, dat wij arme, zwakke en vergankelijke schepselen zijn, die bovendien alle heerlijkheid van God missen ^{Rom.3:23}

En zulke nietsnutten stellen in hoge mate de goddelijkheid van God ter discussie? Intussen blijft de absoluteheid van God onbeperkt en zonder compromis. Er is in het hele universum toch maar *één* wil, waar iedere andere wil aan moet onderschikken: de wil van die Ene Allerhoogste, van de Pantokrator¹⁷ en enige Soeverein¹⁸. Hij heeft het morele recht om te doen wat Hem behaagt. Alles hangt van Hem af: vergeving en verwerping, genade en uitkiezing. Over Zijn handelen is Hij bovendien aan niemand rekenschap verschuldigd. Hij is de koninklijke Wil, waarvan we de enige beslissende geldigheid altijd moeten erkennen. Ja, hoog boven al het menselijk willen staat Zijn absolute, onfeilbare wil. Omdat in God absoluut geen duisternis is, niets dat onbewust of afhankelijk is, gaat alle werking uit van Zijn wil. Toch is al wat gebeurt (altijd en overal) door toereikende oorzaken nauwkeurig bepaald. Vooral van de van de mens is het vormen van de wil nooit volkomen vrij, maar afhankelijk van door God bewerkte oorzaken.

Ons bestaan danken wij aan Hem. Door Hem zijn wij geschapen ^{Op.4:11}. Wij zijn nauw met Hem verbonden en zouden ervaren, hoe Hij is. En wij zullen het ook ervaren! Ons leven is overeenkomstig Zijn voornemen tevoren vastgelegd, dat Hij zowel alleen- als gezamenlijk werkend, tot zijn doel brengt, zoals al Zijn werken. Alles verloopt volgens Zijn raad ^{Ef.1:11}.

De mens staat niet vrijwillig in positie van zondaar, zoals ook de schepping niet vrijwillig aan de ijdelheid van de

¹⁷ Pantokrator, Grieks voor *Almachtige*; komt voor in 2Kor.8:18; Openb.1:8, 4:8, 11:17, 15:3, 16:7,14; 19:9,15; 21:22.

¹⁸ De hoogste in rang, krijgt geen instructies van 'een hogere'.

wereld en aan de slavernij van het verderf onderworpen werd ^{Rom.8:20-22}. Hij staat daarnaast ook onder invloed van de tegenstander van God. Weerspannig tegen God is hij toch al.

*want God sluit allen tezamen in weerspannigheid in,
opdat Hij allen barmhartig zou zijn* ^{Rom.11:32}

Men kan geneigd zijn te vragen: Was de schepping van satan dan toch niet een te groot waagstuk, en die van de mens een mislukking? Maar God, Die Zijn tegenstander Zelf op het toneel riep, riskeert niets, hoewel Hij ook de mensheid vergaand toestaat tijdelijk haar eigen wil uit te oefenen. Ja, het is zelfs Zijn bedoeling dat zij dit doet, opdat zij haar nederlaag lijdt en haar onmacht zonder God erkent.

God en fiasco?

Wij delen *niet* de opvatting, zoals bijvoorbeeld het Calwer Bijbellexicon van 1924, blz. 309, die bij gebrek aan een concordante definiëring te kennen geeft: ‘Voor de hoop, dat de almacht van de liefde van God toch nog middelen zal vinden om de verdoemden op de weg tot het leven te leiden, zijn geen ondubbelzinnig heldere Schriftwoorden te vinden’.

Wij betreuren een dergelijke foutieve lexicon-informatie zeer; dat lijkt ons eerder: ongeloof. Veel mensen die de waarheid zoeken, zijn bij zo’n onderricht geheel onbevredigd en verliezen misschien zelfs het geloof, dat God liefde is en soeverein handelt. Dat er nog zo veel gelovige gemeenschappen bestaan, komt beslist doordat

de liefde van God en Zijn barmhartigheid hen ondanks alle dwalingen draagt. Met recht veroordeelt Professor E.F. Ströter (1846-1922)¹⁹ de theologisch beweerde, eeuwige verdoemenis met de woorden: ‘Want Christus *heeft* òf door Zijn dood aan het kruis alles volbracht wat tot redding dient, òf Zijn werk behoeft aanvulling door werken, die wij zouden moeten doen. In dat geval zou *Zijn* werk onvoldoende zijn. Dus eenieder, die met werken bezig is, veroordeelt daarmee Christus’ werk als onvoldoende voor een volledige verlossing’.

De apostel Paulus leert:

God wil [niet: wenst], dat alle mensen gered worden worden en tot erkenning van de waarheid komen ^{1Tim2:4}

Door de profeet Jesaja laat God zeggen:

want Ik heb, bij Mijzelf zweer Ik, uit Mijn mond in gerechtigheid een woord uit laten gaan en het zal niet terugkeren, dat voor Mij elke knie zich zal buigen, elke tong bij Mij zal zweren ^{Jes.45:23}

Vergelijk ook Romeinen 14:11; Filippenzen 2:10-11.
Let ook op Lucas 1:37:

... want geen ding zal bij God onmogelijk zijn

Zijn dat geen duidelijke, Schriftuurlijke woorden voor de wederzijdse verzoening van het al? Wij hebben heldere

¹⁹ Boeken van professor Ströter in het Nederlands vertaald: Israëls toekomst (over Romeinen 11), Het Evangelie Gods. In het Duits: Frei vom Gesetz, commentaar op Galaten.

Schriftwoorden aangehaald. En wij hopen wij iets oprecht. Er zijn er, die weigeren Gods duidelijke uitspraken over de zegeningen voor al Zijn vijanden te geloven. Wij hopen dat zij niet zullen loochenen, dat Hij het buigen van iedere knie en de aanbidding van elke tong zal ontvangen, omdat *Zijn eed er achter staat*. De toekomst bestaat niet uit de zelfhandhaving en onafhankelijkheid van de schepselen van God, maar uit hun onderschikking onder God ^{1Kor.15:28}. Vanuit deze bestemming en het einddoel van God gezien, was het voor Hem nooit een probleem of waagstuk om mensen in het leven te roepen, aan wie Hij eens Zijn welgevallen zal hebben.

Wij kunnen weigeren te geloven, dat satan zonder eigen keuze als zondaar geschapen werd. Maar wij kunnen onszelf niet wijsmaken, dat *wij* zelf ervoor gekozen hebben, als zondaar op de wereld te komen. Dan wordt gevraagd: Aangezien de mens, zonder het te willen, als zondaar geboren wordt, hoe kan God hem dan ervoor veroordelen, dat hij zondaar is? En verder, het vermogen en de mogelijkheid om te zondigen, aan wie heeft hij dat eigenlijk te danken? God is *God*, en wij zijn het werk van Zijn handen ^{Ef.2:10}.

Serieuze christenen zijn bang voor de opvatting, dat het vermogen, de mogelijkheid om weerspanning te zijn, uiteindelijk ook uit God is ^{Rom.11:32}. En dat moet wel voor gelovigen in traagheid, achteloosheid en zonden eindigen. Zulke tegenwerpingen komen meestal van vrome mensen, die niet de absolute goddelijkheid van God erkennen. Net zoals al vaak beweerd werd, dat de *leer van de genade* de mensen wel in de zonde moet sterken ^{Rom.6:1}. Of, zoals gelasterd werd:

*laten wij het kwade doen, opdat het goede
daaruit voortkomt* ^{Rom.3:8}

Zo wordt er ook aan verbonden, dat men dan vrij van morele verantwoordelijkheid is, wat tot goddeloos leven kan leiden. Maar wij verwerpen de genade niet, omdat sommigen haar misbruiken. Net zomin zouden wij deze leer moeten beoordelen naar de uitwerking, die ze heeft op diegenen, die alleen de vorm, maar niet de *kracht* ervan kennen. Genade verleidt niet tot zonde, en net zomin bevordert de erkenning van de onbeperkte goddelijkheid van God de wetteloosheid.

Gelovigen, die proberen hun zonde als een blind noodlot te verontschuldigen, zouden moeten bedenken, wat de apostel Paulus zei:

*want wij moeten allen voor het erepodium²⁰ van
Christus openbaar worden, opdat ieder vergelding
ontvangt voor wat hij door het lichaam gedaan
heeft, hetzij goed, hetzij slecht* ^{2Kor.5:10}

Hij zegt weliswaar niet, dat de heiligen misschien wel een groot verlies kunnen lijden, omdat zij bijvoorbeeld medemensen pijn gedaan hebben. Maar het zou voor allen duidelijk moeten zijn, dat wij mogelijk een mate van beloning te verliezen hebben. Waarom? Omdat wij hier achteloos waren in onze wandel, God niet verheerlijkten.

²⁰ Grieks: *bèma*, podium, plek in Paulus' dagen voor rechtspraak en officiële toespraken. Vaak als 'rechterstoel' vertaald. De gelovige kan bij de *bèma* van Christus *niet veroordeeld* worden.

Paulus spreekt ons daarom steeds aan de Heer welgevallig te wandelen.

Er bestaat niet de minste reden voor nalatige wandel. Ons verlangen om God vreugde te geven, wordt juist versterkt in plaats van verzwakt. Want wij beseffen, dat Hij niets aan toeval overliet. Zodat zelfs onze misstappen, hoezeer wij daar persoonlijk ook berouw over hebben, in Zijn grote liefdesplan mee besloten waren.

Niet de mens zoekt God – God zoekt, ja ieder! Niet de mens, maar *God* beslist. En omdat wij onszelf niet kunnen verlossen uit ons zondaar-zijn, heeft God in Zijn grote, vaderlijke barmhartigheid voorzien in ingrijpen. En Hij greep in, Hij heeft ons lief. Zijn Zoon, in overeenstemming met de Vader, is gekomen en werd *de* Middelaar. Hij bewerkte verzoening voor ons. De hele schepping wacht op de vrijkoping uit de slavernij van het verderf^{Rom.8:20,21}. Want God heeft definitief de wereld – alle mensen – met Zich verzoend^{2Kor.5:19}. Geloof dat en dank Hem daarvoor! De huiveringwekkende leer van Calvijn van de eeuwige pijn in ‘de hel’ van onboetvaardige zondaren vergoddelijkt satan en maakt van God Zelf een onbegrijpelijk monster. Wij zouden inzien, dat zonde en dood deel van de goddelijke wegen zijn. En dus niet het einddoel. En dat alles nodig is voor de volledige openbaring van Zijn hart. En om die reden noodzakelijk voor de grootste zegen voor de schepping. Als wij dat inzien, hebben wij een einde voor ogen, dat niet direct aan het begin de onttroning van God eist. Wij hoeven niet een tweede God te fabriceren op wie we de schuld kunnen afwentelen. Kort gezegd: wij hebben een werkelijk waarachtige *God!*

‘De enige logische consequentie van het geloof aan satans overwinning aan het einde is zijn vergoddelijking aan het begin. Want het verstand vereist, dat iemand, die Gods plan kan doorkruisen en verijdelen, en de grote massa van Zijn schepselen uit Zijn hand kan trekken, op zijn minst aan Hem gelijk, zo niet sterker dan Hij moet zijn’ (A.E. Knoch). Zo komen wij tot het schokkende resultaat, dat slechts weinigen, zelfs onder de Zijnen, geloven aan de daadwerkelijke goddelijkheid van God. De onder hen meest welwillenden zien Gods voornemen als waagstuk. Waarom? Omdat zij er niet van overtuigd zijn, dat Hij de vermeende vrije wil van de mens in harmonie met Zichzelf kan brengen.

De aanname dat de mens Gods voornemen teniet kan doen, ontspringt aan menselijke, bedrieglijke overleggingen. Al dat ‘indien en maar’ is nu eenmaal geen geloof! Niemand kan echter in de ketens van een tweevoudige mensleer zitten en daarbij de absolute goddelijkheid aanvaarden van God, Die het al draagt (het al in stand houdt) ^{Hebr.1:3} in overeenstemming met de raad van Zijn eigen, liefdevolle en onbuigzame wil. Het geloof van Christus echter, erkent de absoluutheid van de goddelijkheid van God. Laten wij dit geloof, dat in genade wordt aangeboden, aannemen! Denk na en houd het geloof hoog, dat de omvang van Zijn verzoening óók het ‘naar-het-einddoel-leiden’ bewerkt. Door Zijn geliefde Zoon zal de mensheid, vrijgekocht, tot volmaaktheid komen. Zo’n Redder-God hebben wij!

Ludwig Wolf

Meer uitgaven van Stichting Da-ath

Gratis bestellen: gorterd@protonmail.com

De zogenaamde Engelenwereld - A.E. Knoch

De Griekse noch de Hebreeuwse taal heeft een woord, dat aangeeft wat wij ons vandaag bij 'engel' voorstellen. Als het woord aggelos overal waar het voorkomt met 'engel' vertaald was, dan hadden wij ook dat wat ermee bedoeld wordt, kunnen verstaan. Maar helaas verschijnt het alleen waar de traditionele overlevering dat verlangt. Dit is een duidelijk voorbeeld hoe discordante vertalingen de waarheid voor ons kunnen verduisteren in plaats van dat ze die laten zien.

Wie gaan mee bij de opname?

Date Gorter

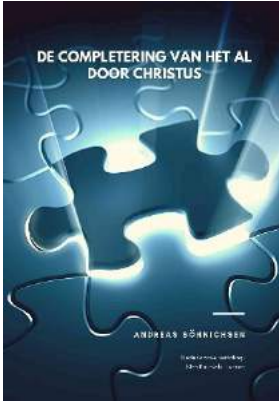

Wanneer de Heer neerdaalt en de Zijnen roept: wie zullen Hem dan ontmoeten in de lucht? ^{1Thes.4:13-18}

De bazuin is een groot genademoment. Misschien onbewust en onbedoeld, willen wij daar toch op één of andere manier een voorwaarde aan vastkoppelen.

De completering van het al door Christus

Andreas Sönnichsen

In dit machtige woord wordt onthuld, dat wij compleet gemaakt worden tot het volledige complement van God, Efeziërs 3:19.

Dat wij echt de onschatbare waarde van dit kostbare woord duidelijk mogen beseffen! Want het voorziet in alles, en is volledig toereikend, zoals God Zelf!

De uitgeroepen gemeente: lichaam én bruid?

Date Gorter

Efeziërs 5:22-33 vergelijkt de gemeente in een aantal aspecten met de gehuwde vrouw.

De vraag is: horen wij als gelovigen bij de bruid?

Het beeld van lichaam roept gelijkheid van bedoelen op met het Hoofd (Christus), maar het beeld van bruid doet dat beslist niet.

Leven in verwachting van Zijn komst

Dieter Landersheim

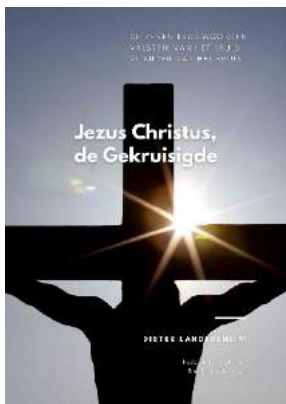

Tot onze heerlijkheid behoort, dat wij in Christus Jezus met iedere geestelijke zegen te midden van de (op)hemelse schepselen gezegend zijn.

En dat wij in de geest te midden van de (op)hemelsen gezet zijn.

Jezus Christus, de Gekruisigde

Dieter Landersheim

Voor eigen gerechtigheid is bij God geen ruimte; als wij onszelf gerechtigheid toekennen, verachten wij het kruis van Christus, dat ons Gods gerechtigheid gaf.

Een typering van de vijanden van het kruis van Christus.

Heel de wapenrusting van God

Date Gorter

Heel de wapenrusting van God aandoen is noodzakelijk voor elk lid van het lichaam van Christus.

Deze uitgave geeft antwoord op: waarom aandoen? Tevens een nadere toelichting op de zeven onderdelen, zoals die te vinden zijn in Efeziërs 6:10-20.

Het woord van de verzoening

Date Gorter

De verdeeldheid bij de Corinthiërs was een ontkenning van de geestelijke eenheid die er is. Daarover spreekt de apostel in 1 Corinthiërs 12.

Hij benadrukt dat het één lichaam is met één geest en dat is natuurlijk niet voor niets. Zijn houding – een voorbeeld voor ons – was verzoenend, altijd, ook al werden zijn woorden en daden verkeerd begrepen!

Begrijp je wat je leest? Werner Prolingheuer

In Handelingen 8 lees je dat een Ethiopisch machthebber van de koningin Candacé, de schatkistbewaarder, te Jeruzalem kwam om daar de God van Israël te aanbidden. Op de terugweg las hij uit een gekochte Schriftrol. Deze invloedrijke 'kamerling' was eerlijk genoeg om te erkennen, dat hij zonder leiding de betekenis van het gedeelte (hij las in Jesaja 53) niet kon begrijpen. Zijn wij altijd zeker, dat wij alles correct verstaan?

Hemel en hel A.E. Knoch

Jezus zei tegen Nicodemus: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Als iemand niet wederom geboren wordt kan hij het koninkrijk van God niet zien - Joh.3:3. En Jezus zegt van mensen die verloren gaan:..waar hun worm niet sterft, het vuur niet uitgeblust wordt - Marc.9:44 Deze brochure geeft antwoord uit de Bijbel op de indringende vragen. Hoe kan God sterven van ongelovigen aanzien?

Jezus is opgestaan

A. Bouman A. E. Dekker

Deze brochure geeft antwoord op de vraag wanneer de Heer Jezus exact opgewekt werd door de heerlijkheid van de Vader. Was het op -wat wij kennen als- de zondag? Of was het een andere dag? Nauwgezet is iedere uitdrukking, elk woord dat van belang is, onderzocht. Het resultaat is voor u als gelovige wellicht verbijsterend.

Vergeving van zonden of rechtvaardiging?

Frank Goldammer

Jakob en Esau

Elmar Frey

'Ik ben blij dat mijn zonden zijn vergeven zijn omdat Jezus aan het kruis voor mij stierf!' Zeggen veel christenen. En rechtvaardiging? Het verschil is groter dan u denkt. 'Ik heb gekozen voor Jezus en ben ik gered!' Dat hoor je gelovigen zeggen. Jakob en Esau, u leest in Genesis en Romeinen 9 over deze tweeling. Het gaat om (uit)kiezen. Wie doet wat? Wanneer? Gods woord geeft uitsluitse!

Waagde God het met de schepping van de mens?
Zou de mens iets kunnen wat God niet voorzag?
Kon de mens zo uit de hand van God weglopen
dat er geen redden meer aan is?

Op deze en meer vragen komt antwoord in deze
brochure, uit Gods woord. Het geeft vrede en rust
in het hart, wanneer we beseffen Wie Hij is.